

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. . . . . 8 rs
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 .
Estranger. . . . . 18 .

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

RECORTS DE LA GRAN DUQUESA.

«Que duerma pues... el general.»

BROMAS DE CARNESTOLTAS.

Molts cops s'ha dit: «Lo mon es un continuu carnestoltas; las familias y las nacions, los homes y 'ls pobles corren disfressats; l'engany y la mentida reynan per tot, y no hi ha medi de arrencarlos la careta.»

Aquestas idees s'han propalat molt perque la veritat es que son molt certes.

Ja que tot l'any es Carnestoltas y que 'l Carnestoltas verdader es lo compendi de l'any, nos aném á permetre la llibertat d'esbronca á algunas personas.

*

En lo ball de máscaras de l'Europa, crida actualment l'atenció una *pareja* que 's passeja donantse 'l brás.

Ell porta una gorra de pel, un abrich de pèl, unas calsas de pel, unas sabatas peludas; de manera que tot son pèls; ella dú turbant y sota del turbant un estrenya-caps y sota del estrenya-caps una vena, y sota de la vena un drap, y sota del drap un verdanch terrible; vá coixa, porta 'l brás sostingut per un mocador y t'è la cara plena de blaus.

Darrera, ab mirada rencorosa hi segueix una vella que no deixa perdre un sol dels seus moviments. De 'n tant en tant té estremiments nerviosos, clou los punys, reganya las genivas, perque es de advertir que no t'è dens, la barba l'hi tremola y murmura algunas paraulas incomprendibles.

Tot d'un plegat la máscara del turbant, exclama:

—Acompaña'm al restaurant.

—Andando! respon l'home dels pèls.

Y s'hi dirigeixen seguits de la máscara vella, que por lo vist encare que no tinga dents, no l'hi falta gana.

*

Asseguts alrededor de una taula rodona, s'hi presenta 'l mosso disfressat de Bismark.

—¿Que volen pendre? Biftech, una truita, ronyons saltats, perdiu, pollastre... vostès mateixos.

—No, res d'aixó contesta l'home dels pèls; agafi á la senyora y fassimela l'ast.

La vella s'asséu á la cadira que queda vacant y exclama ab véu ansiosa:

—¡Part hi vull!

—¿Y tú ets capás de menjarte á una tèva amiga, mala vella? Mosso tregui aquesta dona d'aquí.

Alguns obeheixen; los altres s'ho miran sonrient, entre aquests n'hi ha un que vá disfressat ab calanyés y un altre que vá vestit de Mac-Mahon.

*

Una porció de máscaras ocupan un saló formant rodona.

Una de ellas exclama:

—Lo millor de tot serà collocarlo estés sobre una márfega.

—Es molt pobre llit, y l'hi debem molt més que aixó, respon un altre.

—Vaja donchs, ya que 'us empenyéu en que 'us espliqui la mèva idea, siga. Cada bri de palla d'aquesta márfega ¿sabéu quan valdrá bor-rangos? No hi haurá admirador del difunt que no vulga possehir una reliquia ¿quina cosa millor podém donarlos que *palla, palla y sempre palla?*

Un aplauso ardent, entussiasta ofega aquestas últimas paraulas.

Apénas deixa de ressonar, cuan l'eco encare 'l repeteix, s'aixeca un dels congregats y diu ab veu robusta:

—Per lo bè que héu parlat, jo 'us proposo per heréu del difunt. Teniu l'esperit del negoci: y salvaréu la casa.

Aplausos y abressadas.

*

Dintre de un suntuós palacio. Una máscara pronuncia un discurs:

«Jo soch lo noy de la bola, fassis la mèva santa voluntat y pit al aygua. Tot vá bè, molt bè, perfectament bè. (Aplausos.)

»Espanya estava perduda quan jo vaig pujar al candeleró, ab uns quans discursos l'hi posada bona.

»Enemichs hi havia de las mèvas idees, enemichs terribles, constants, tossuts é insaciables. Jo hi declarat qu' eran ilegals, y ja no piulan.

»Hi havia guerra y ara hi ha pau; lo que no hi há es treball; los tallers se tancan, plegan las fábricas; pero aixó mateix demostra l'alegría del poble que per viure ja no necessita treballar ni encaparrarse.

»No plou; pero plouhen creus y empleos pèls amichs; plouhen contribucions é impostes, y aixó es, senyors, lo que interessa.

»Jo sento que seré immortal... ¡Ho faig tant bè!... Avants de caure jo, diré ab los rigodons dels *Nets dels Almogàvers*:

«Primer s' enfonsi l' Espanya, primer que mori tothom!»

En aquets precís moment esclata un petardo. L' auditori 's desmaya; l' orador se torna groch com la cera; una máscara vestida de general, desenvaina 'l sabre. La consternació es indescriptible.

Tot d'un plegat entra una nova máscara que per calmarlos exclama:

—Siga la bromita señores, esto no ha sido NADIE.

Y la broma dura tot l' any, y aquesta broma si que porta trassas de no acabarse.

P. K.

UN PROJECTE.

AL SENYOR ALCALDE PRIMER.

Humilment y ab molt respecte, sense intent de fer cap mal, próxims ja á n' al Carnaval, l'hi remeto aquest projecte.

La mèva idea ha sigut, al redactarlo, lograr que vosté pugui eclipsar la fama del *Tallé-Embut*, armanit una cabalgata que amenisi los carrers, no 'ns costi gayres diners, y sigui bona y barata.

Ja sé que vosté 'm dirá potser, que á ca la Ciutat, no es taller ni may 'n ha estat, n' hi há humor per bromejá; pero jó, molt resolut, l'hi respondré, que si es cert que no hi há res de taller hi ha molt, pero molt. d' *embut*.

Per lo tant me 'n vaig al gra fent resenya detallada d'aquesta gran mascarada, y de com l'ha d' arreglá.

Lo punt de reunió es la riera d' en Malla, ó 'l carrer de Baix Muralla si aquell no l'hi sembla bo.

D'allí, sense armar desordre, quan se vaji ja enfosquit, la cosa anirà sortint seguint aqueix mateix ordre:

Las *máquinas d' escombrá* anirán davant de tot, trayent la brossa y lo llot que per lo camí hi haurá.

Luego, ballant á compás, mes macilents que un bolsista, vindrán ab l'ánima trista quaranta *ja'als* de gas;

y darrera d' aqueix llums, un gran barril de *glucosa*, dessobre del qual reposa un emplet de consums.

Aquí 'l *misteri* primé, hont en Comas d' Argemí dirá tot lo qu' ell vol dí, y que als altres no 'ls convé.

Seguirá, custodiat per la gent del matadero, aquell *jamón* sumidero de detrás ca la Ciutat.

Després, (un quadro, s' entén,) senyors passejante ab llanxa per un carrer de l' Ensanxa un dia qu' está plovent.

Vindrà detrás la farám dels municipals de nit, entonant ab molt delst la gran *marxa de la fam*.

Aquí 'l *misteri* segon: una gran cascada aixuta.

un lago plé d' aygua bruta, y una *barea* sola un *p. nt.*

Luego un carro carregat de *contes* que tranquils jehen, y que si fá un any que 's deuben, es perque no s' han pagat.

Sobre un cotxe funerari, ab sis angelets plorant, avergonyits, seguirán rest's del célebre *aquari*.

Escampant crits infernals, mossegant y buscant ossos, passarán aixams de gossos guiats per municipals.

Aquí 'l *misteri* i tercè: un quadro dalt d' un *baicó*, un concejal, un pintó, molt scroll y total... ¡rè!

La banda municipal anirà tocant darrera, lancada en la *pajareva* del jardí del General.

Y damunt de las esquesnas de dotze contribuyents, grochs, magres, petant de dents y contant las sevas penas:

vindrà al últim, per final, cuberta ab una mortalla y plena d' *ofals y palla*... ¡la *caixa municipal!*

Caminant poquet-á-poch, las comparsas qu' hi citat, seguirán mitja ciutat, sense deturarse en lloch; y quan haurán fet prou voltas, estant la ciutat ja fosca, caurán, s' obrirán la closca, y aixís quedarán dissoltas.

C. GUMÁ.

Lo dilluns al vespre vá recorre los carrers de Barcelona una carretela tirada per quatre caballs ab varias máscaras anunciant que 's faria carnaval.

La fredó del públich vá desmostrar que 'l poble no está per bromas.

¡Y que ha de estar! Com si no fos prou pesada la que aguanta fá molts mesos.

*

Un que estava mirant la carretela vá preguntar:

—Que volan aquests?

—Res; divertirse.

—Donchs que 's comprin un mico.

—No, si aixó es tot, ja 'ls tornaré 'l que ells me acaban de dar.

*

Un periódich de Madrid retréu un recort.

En 1868 no se sentian més que aquestas duas paraulas intimament lligadas:

ESPAÑA CON HONRA.—ADELARDO LOPEZ DE AYALA.

En 1878, déu anys després, lo nom del senyor Ayala corria en lo Congrés com lo qui havia de presidir las primeras córts de la Restauració.

A un moderat l'hi preguntavan:—¿Y donchs qué feu vosaltres?

Y ell vá respondre:—¡Nosaltres ray! Are han donat la direcció del banch al marqués de Cabra.

La cabra sempre tira al Banch; pero 'ls moderats á ca'n Tunis.

Votació de la mesa del Congrés.

Una derrota pèl Govern.

La *Correspondencia d' Espanya* de l' endamá: «Lo govern no está pas discontent del resultat de la elecció de mesa del Congrés.»

La *Correspondencia* es molt salada; un dia l'hi clavarán una garrotada y exclamará:

—Vaya! no n' estich pas discontent!

L' altre dia al Principal vá haberhi una doble funció.

Mentres á las taulas feyan la comedia, al saló de descans los nostres regidors feyan un téch ab tota la formalitat.

La causa de aquest pisolavis era ni mes ni ménos que la concessió de una créu á n' en Faura.

Ja 'u veuen: tothom porta una créu ó altre; pero per durla com cal no hi ha ningú com en Faura.

Lo papa que acaban d' elegir diuen qu' es enemich dels ultramontans, carlistas, llanuts, pelegrins, anoméninlos con vulgan.

Ey! Quedi dit entre nosaltres. Per xó no se'n fihin.

Pio IX havia sigut franc-masé y vá comensar fent lo liberal
Las cosas cauhen cap al costat ahont s'inclinan.

Paraulas de 'n Silvela en l' obertura del Congrés.
«El estado de nuestro país no puede ser más floreciente.»
Vaja, Sr. Silvela, vosté 'm perdoni ¡floreciente!»
Florit diria millor.

A Málaga han tancat los establiment de beneficencia per falta de *cum-quiibus*.
No hi ha remey per nosaltres.
Aquests conservadors son capassos de pendre'ns fins l' última esperansa:
L' hospici.

A Almofter lo rector ha advertit als feligresos que per Carnestolitas s' abstinjan de balls y de bromas.
Per aquestas festas ha anunciat l' arribada al poble de 16 missionés.
Almofter es un poble petit, petit, de modo que casi 'ls en tocará un per barba.
Ditxosos ells!

Ja ha sortit l' *ejercitómetro*, y tenim de dirlos que no 'ns e's veyém á las mans
Figúrinse una lamina al cromo que comensa per ser molt bonica, molt elegant, digna de ser posada en un quadro. En ella hi veurán á primera vista l' uniforme qu' usa l' exercit de las principals nacions de Europa, Assia y América.

Pero després vé l' entreteniment, y l' entreteniment consisteix en medir la llargaria de cada soldat y buscar segons los centímetros que medeix los mil homes que sosté la nació que representa en péu de guerra, y segons la llargaria dels plumeros los elements materials ab que conta.

Per indagar la forsa de las alianças no hi ha mes que sumar la llargaria dels soldats de las nacions que s' alian, de manera que sempre 's té un càlcul anticipat del resultat de la lutxa.
Ja veuhem que l' entreteniment es oportú, y que per un ral que costa no val la pena de privarse'n.

Hem enviat pèl correu una mostra del *ejercitómetro* á tots los nostres corresponsals, á fi de que fassan los pedidos.

Un altre capellá á la lista dels que excomunican als pobres lectors de *la Campana*.
Aquest es lo rector de Sutarranya (provincia de Lleyda)
Com que no sabém com pagarli tants d' obsequis, no tenim més que dirli, sino:
—Dèu l' illumini.

A Olot los carlins se bellugan com los mosquits quan voltan una bota de vinagre.
Com que are no hi ha feyna del ofici, s' entrenen organiant un cassino, del qual es socio honorari l' rector de la parroquia, y classes pèls obrers, los quals las posan baix la lema de *instrucció y moralitat*.
Los recomaném qu' entre las assignaturas se recordin d' una que 'ls convè moltíssim.
La táctica del trabuch.
No tot ha de ser doctrina cristiana.

Los joves de un poble de Catalunya, seguint la costum del demés anys tractavan de donar los balls de Carnestolitas.
A pesar de que destinavan lo producte á costejar un dinar pèls pobres, al ecónomo va ficárseli al casquet que aquets balls no havian de darse, y s' en aná á trobá á l' arcalde, dihent que si 's ballava Dèu nos castigaria no enviantnos la desitjada pluja.
L' arcalde que déu tenir camps, alarmat per la profecia del sant varó, vá fer tancar lo saló de ball; y 'ls joves s' han quedat sense divertir-se y 'ls pobres sense menjar.
La pluja per xó no ha vingut.
Si aquestas cosas passessin entre 'ls bramias de la India, rès tindrian de particular; lo notable es que passin á Catalunya, al poble de San Fructuós de Bejes.

SONET.

A PEPITA.

Cautiu me t'è lo foch de ta mirada
y 'm lligau molt mes ferm que las cadenas
del teu sedós cabell las rossas trenas,
tas nacaradas dents, ta fús nevada.
Ditxosa fou per mí la matinaada
que de l' hermosa platja en las arenas
volguent rivalisar ab las sirenas
te vaig veure petjar la mansa onada!
Al recordar ta véu mon cor palpita,
perque diatre ell son eco pur ressona
y á estimarte molt mes se precipita;
mes temo ne serás la mèva dona,
perque l' agrada molt dirte *Pepita*
y per casarte ab mí t' has de dir *Pona*.

PERICO MATALASSÉ.

Un que llegia la cifra del augment de població de Barcelona deya:
—Are jame esplico l' augment dels queviures.
A lo que, anyadi un altre:
—Y com te esplicas la deminució del jornal?
—Home aquest lo se de cor!
—Jo de butxacal!

En lo ball de máscaras que vá donar la societat Romea se hi va premiar entre varias disfressas una que anava de *Juana d' Arch*, vestida en traje de guerra, ab la particularitat que tota la corassa era de betons.
Lo públich vá admirar lo treball de la noya.
Si per un botó se treu la mostra, figuris si ab tants betons se pot conèixer la *Juana*.
Durant lo ball, á ella si que se li podia dir:—
Senyora, lo temps passa y la Juana balla.

Una altre disfressa vá premiarse perque anaba de gata.
Un amich mèu exclamava al véurela:—
Daria quansevol cosa per esser ratolí y que aquet gat me atrapés.
¡Quans ne vaig veure que volian posarli 'l cascabel! pero sí, busca busca que la mixeta ja sap que fá.

En lo ball del Liceo vá presentarse una comparsa representant los dotze signos del zodiaco.
Varem sentirho, perque, segons noticias, aquet carnaval volian representarlos alguns xicots de bon humor, figurantlos ab personatges politichs que giran al voltant del sol *Cánovas*.
Los dotze signos debian representarse del modo següent:
Libra, Sr. Elduayen.—*Capricornio*, Sr. Chesté.—*Tauro*, Sr. Moyano.—*Leo*, Sr. Martínez Campos.—*Escorpion*, Don Carlos.—*Acuario*, Sr. Torano.—*Géminis*, Sr. Alenxo Martínez.—*Virgo*, Sr. Sagasta.—*Sagitario*, Sr. Romero Roldo.—*Pisces*, Sr. Posada Herrera.—*Aries*, Sr. Ayala.—*Cáncer*, Sr. Orovio.

A Espanya 'ns exposém, en los temps que corren, á morirnos de gana; á Inglaterra y á Russia y á Turquia s' exposan á morir d' alguna mala acció... de guerra; á Italia s' exposan á que 'ls hi clavin un papa que se 'ls hi atraganti, de modo que á París, que es ahont hi ha d' haver Exposició, es al puesto del mon en que la gent hi está menos esposada.
Y aixó ho fá que la cosa que hi ha detrás de re á Fransa es pública, y á las demés nacions es sols una conjunció copulativa.

Parlant de la probable cayguda de 'n Cánovas deya un que no peca de tonto:
—En Cánovas caurá y quan siga á terra que busqui qui l' aixequi. Los homes politichs som com los mistos, no més serveixen una vegada.

Ja tenim papa nou. Com que 'ls papas tenen dret de tornarse á batejar s' ha posat lo nom de Leon.
L' anterior se deya Pio.
Si ab lo nom de Pio que com saben vostés vel dir home tranqüil vá passarnos lo que vá passarnos, figúrinse que será tractantse de un home que de bonas á primeras ja 's diu *Lleó*.
Encare que de *Lleó* ja se'n deya avants qu' ell en Fontova de Romea, y en Fontova es un bon xicot.

S' han presentat tots los gefes insurrectes de Cuba.
A Ciudad-Real s' ha presentat la llangosta.
Y en molts puestos d' Espanya 's presentan los investigadors de contribucions.

A un quinto l' hi toca 'l número 13.
—Damá cap á Fransa, vá dir, no m' agafan pas.
—¿Tens por?
—Si: m' ha tocat lo número 13, y ja 'u diu lo ditxo: al cap de l' any un de mort.

L' altre dia al Teatro Real de Madrit, un porter vá adonarse de una cosa que cremava.
Per mirar lo qu' era, vá cullirla; y en aquell moment passava en Sagasta que vá exclamar ab véu de alarma:
—Desgraciat; apágui aixó qu' es un petardo.
No es estrany que 'n Sagasta 'ls conegui de lluny: ¡n' hi han donats tants de *petardos*!

Segons *L' Imparcial*, lo petardo del Real tenia la forma de xorisso.
Lo estrany es que tenint la forma de xorisso, en Sagasta que ja fá tres anys que no menja del presupuesto, no 's fiqués lo petardo á la butxaca.

Una frase de *La Política*:
«Que Dèu vulga iluminarnos á tots.»
Está bé que 'ns illumini; pero sobre tot que no 'ns illumini per gas, sino l' Ajuntament de Barcelona es capás de ferli pagar la contribució.

Una pregunta:
Entre las varias reliquias que deixa 'l papa difunt ¿quina farà més miracles?
Resposta:
Los tres milions de renda que deixa als seus nebots.
Aquesta cantitat inmensa que capitalissada al 6 per cent representa 50 milions de pessetas, vá estolviarlos dormint á la palla.

Turquia 'm fá llástima.
Per un costat los russos entran á Constantinopla.
Per un altre 'ls inglesos se l' hi plantan la èstret dels Dardanelos.
De modo que al teatro de la guerra d' Orient representan una zarzuela: *Entre mi mujer y el negro*.

Un anecdota del papa anterior.
En una audiència de pelegrins vá presentarsi un jove y va dirli:
—Ab una mitxa de vostra Santetat m' hi tret lo dolor de la cama.
A lo qual, Pio IX, que també feya brometa, vá respondreli:
—Donchs miri, jo'n porto dugas y no en puch moure.

En lo regoneixement de quintos:
Cridan á un minyó que ha tret un número baix, y 's presenta 'l seu pare.
—Lo mèu fill no pot venir, exclama, está molt malalt y s' ha hagut de ficar al llit. Pero es igual, aquí tenen lo seu retrato y s' convencerán de qu' es inútil. Tingan ¿veuhem? no té camas ni mans.
Lo retrato era de busto.

Lo Papa novament elegit té 68 anys.
Exclamava un neo ab la mayor candidés:
—¡Ay Deu mèu! Jo no sé perque l' elegeixen tant vell. Vels hi aquí que de aquí á poch temps ja haurem de tornarhi.

Lo de Cuba s' ha acabat per medi de un conveni.
L' ajuntament demana que 's fassan lluminarias.
¿De veras?
Sí, podem fer lluminarias, perque després vosté 'ns presenti la papeleta del impost del gas.

En un ball de máscaras. Un xitxarelló á una dona de rumbo:
—Parlem, parlem hermosa, de la nostra passió.
—Ja 'u veurás, jove, mes val que parlem de la pensió que tractas de passarme.

CANTARELLAS.

¿Qué tens mal de cap? Paciencia!
Mira, a mi 'm fan mal las ancas,
de una cosa que 'm va dar
l' animalot del teu pare.

P. P.

Avuy tornem á sé amichs
y ahir vam tenir renyinas,
vels' hi aquí una imatge fiel
de la Russia y la Turquía.

X.

EPIGRAMAS

A en Blay un castellá un dia
l' hi diu:—Si nta e á la mesa;
y aquest sense cumpliments
sobre la taula 's va seure.

P. V.

—¿Qui ha fet lo mon? preguntava
un cert pare á una noyeta,
y al veure no contestava
va donarli una catxeta.

Ella al sentirse 'l revés,
exclama exclatant en pló:
—Ay, pare, perdó, perdó.....
que ja no 'l faré may més.

J. B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xarad-s ó endavinallas dignas d'insertarse
'is ciutadans Retrartista, Barrineta madrilenya, L. Llinás,
Oilerua, P. T. T. Burgo, B. Borotau y Jenani.
Las demés que no s' anomenan no 'n serveixen com y
tampoch lo qu' envian los ciutadans M. Navarro, M. R. y R.,
L. Rumbo, J. Recasens, P. Vilanovina, Leunam ed tobir,
Montesino, J. Modolell, P. Palau y Pressech, Esquix, Quim
Quimet, Poeta retirat, Noy maco, M. Frigola, B. Rosquitas,
Un que pert, A. So iabotousco, Perico del café, Arnau, Un
còmic, Tres llarchs de Teyá y Ex-Bolea n 0 7.
Ciudad B. Borotau: Hi antra l' escala.—P. T. T. Burgo:
Idem la de vosté.—Barrineta madrilenya: Publicarém la
mudansa —Leafar: Idem lo trencacloscas.—X. X X: Hi
antra lo geroglífich.—A. G: Queda complascut.—Barretina
vermella: Lo geroglífich es bonich; pero no pot compondres
ab signos usuals de imprenta.—J. Rosselló: Insertarém un
geroglífich.—S. Gomila: Los seus versos necessitan alguna
correcció.—Angeleta: Ho passarem al dibuixant.—J. Piquet:
Está molt bé—Guard y ola: Publicarém l' anagrama.—M.
Mas: Insertarém un epigrama.—Canari: Idem un anagrama.
—Sabata: Miraré de complaire.—C. Benages: No es
possible reproduhi 'is seus versos.

SOLUCIONS.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª—Ta-no-ca.
- 2. ID. 2.ª—Cla-ra.

- 3. ENDAVINALLA.—Sa-bó.
- 4. MUDANSA.—Rama,-Cama,-Mama,-Dama,-
Fama.
- 5. TRENCA-CAPS.— Catalina
Antonía
Juyas
Eularia
Camiana
Rita
Ynita
Tola.

- 6. ACENTÍGRAFO.—Déu deu Déu deu.
- 7. QUINT DE PARAULAS.— M A T A S
A R A G O
T A B A L
A G A T A
S O L A S

- 8. GEROGLÍFICH.—Entre sastres hi ha sas-
tressas.

Totas las solucions ningú las ha endavinadas. N' ha
endavinadas 6 X. X X : 5 Jenani, B. Borotau, Retrartista:
Ex-Bolea n.º 7, L. Llinás, Tres llarchs de Teyá, y
Marrinyo de Sallent; n' han endavinadas 4 Lafar,
Trencalos, Un còmic, Arnau; y Barrineta Madrilenya,
2 no més Perico del Café y A. Soliabotousco; y no mes
que 1 Xiquet de Valls, Un artista y F. Murritas.

I.

Una polla molt dos-quart
he vist avuy dos-tercera
prop lo carner de la Cera
a las dotze ménos quart.
No es dos-hu, ni tampoch grassa,
tè dos xica y xich peuhet,
quart-dos llarga y bon cosset
que llama per tot ahont passa.
Sab de tot y de tota;
crech qu' es ja mestra passada...
mes m' han dit que no tè un ral
y qu' es una tres-hu real
sa tia que no es casada.

GUARD Y OLA

II.

Prima y dos es nom de dona,
dos y hu la tinch molt fina,
prima y quarta jo la dono
al lector si m' endavina,
y lo tot es una cosa
que al fumador extermina.

P. M.

ENDA VINALLA.

Tinch gana y no obstant no menjo,
tinch pasta y no soch llenguet,
me dich Tana y no soch dona,
y tinch nata y no soch llet.

Gata soch sens serne bestia...
fácilment t' ho puch probar;
apa, lector mèu, barrina,
vés si 'm pots endavinar.

POETA RETIRAT.

SINONIMIA.

Al entrar dintre una iglesia
vaig notar, no poch sorprés,
qu' estantme dintre del tot,
estava 'l tot dintre mèu.

P. PICOLI.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical,
horisontal y diagonalment indiquin un total igual á 35.
B BOROTAU

ANAGRAMA.

L' altre dia vareig tot
que la Tot, noya molt fina
apren de tot ab en Tot...
A veure qui 'u endavina

OILERUA.

MUDANSA.

Es tot molt tot la tot
y ademés li tot la bossa;
pero la tot, sa germana,
es per mí molt més tot mossá.

BAILET.

GEROGLÍFICH.

V
O
T
P
A
M
o
l
t
A
A
A
A
A
A
A
C.
P
P
P
P
P
P
P
P
A

J. ROSELLÓ.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Una nena que busca lo seu xicot.

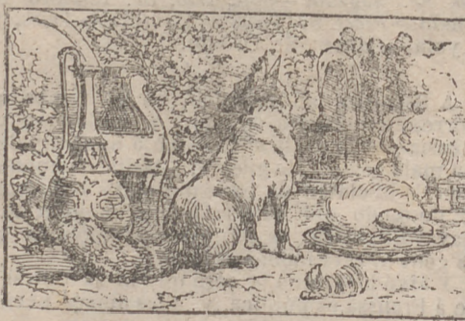
¿Ahont es?

Mentres pesca, cahuen gotas.

¿Ahont es lo paraigua?

Tractem de pintarlos la sigonya.

Aquí tenen la guineu, busquin la sigonya.

L' amo pregunta al gos ¿ahont es la mestressa?

Busqueula.

Las fieras de Mr. Bidel s' han escapat.

Busquin set fieras.

Un soldat que ha perdut alguna cosa.

¿Ahont te la pipa y las sabatas?